

1 s k y r i u s

Ką, po velnių, aš čia veikiu?

Šis klausimas man kilo ne pirmą kartą per šį vakarą. Tiesą sakant, viskas buvo kaip visada: sėdėjau triukšmingų žmonių būryje ir vis tiek jaučiausi baisiai vieniša. Šis jausmas man buvo nenaujas. Tiesą sakant, atitiko nuolatinę mano būseną. Bet dabar, šiame klube, tarp neseniai įsimylėjusių porelių, nė akimirksnį neatitraukiančių akių vienas nuo kito, man šitai pasirodė visai nepakeliama.

Kitaip sakant, turėjau valdytis, kad neapsivemčiau čia pat prie stalo.

Tai, kad su dviem šio nedidelio būrelio vyrūkais dar visai neseniai turėjau po romanėlį, man nepadėjo pasijusti geriau. Juolab kad abu jie man baigėsi gana liūdnai. Itanas anuomet nė nemirkstelėjęs mane paliko dėl „savo gyvenimo meilės“ Monikos, o Keidenas, Alijai pasirodžius ant jo namų slenksčio, daugiau į mane nė nežiūgtelėjo. Tai įvyko prieš gerus metus.

Negi turiu kokią ydą, kad vaikinai, vos gavę progą užmegzti glaudesnę ryšį, bėga nuo manęs lyg nuo maro?

Matyt, taip ir bus. Juk iš tiesų nė vienu jų rimtai nesidomėjau.

Nusukau akis nuo burkuojančių porelių ir apsižvalgiau po šokių aikštelę. Pastebėjau tą raudonplaukę prietranką, dėl kurios ir

atsidūriau šioje skylėje. Neseniai viena leidykla pasiūlė Donai išleisti jos knygą, štai todėl ji ir sukvietė visus į šį vakarėlį. O kadangi Dona ne tik mano kambariokė, bet ir vienintelė tikra draugė, sutikau ateiti. Nors retai jai atsiverdavau, jos draugystė man svarbi.

Dešinėje pasigirdus drėgno bučinio garsui, iš visų jėgų laikiausi, kad niekas mano veide nepastebėtų pasibjaurėjimo. Kad ir kaip man patiko Dona, stebėti besilaižančius Keideną ir Aliją buvo ne mano jėgoms. Skubiai reikėjo ko nors išgerti, kad ištvėrčiau šį vakarą.

– Einu prie baro. Gal ir tau ko atnešti? – paklausiau šalia sėdinčio vyruko. Kvailiausia, jog pamiršau jo vardą, nors buvau tikra, kad Dona man jau šimtą kartų jį pristatė. kažkas iš raidės I. Ianas, Idris, Ilajas... Vardus aš visada sunkiai įsimenu. Todėl daugeliui pirmą kartą sutiktų žmonių duodu pravardes. Šį pakrikštijau Nerdu*.

Jis atrodė lyg iš kito pasaulio. Mat vilkėjo džinsinius marškinius, o prie jų ryšėjo peteliškę. Rimtai – *peteliškę*. Ši buvo balta su mėlynais taškiukais – ne pirmą kartą tą vakarą ilgai į ją spoksojau, kol susipratau nužvelgti visą jos savininką. Garbanas, lyg rusvas, lyg tamsiai geltonas, jis buvo sutepęs plaukų žele ar laku, kad nekristų ant kaktos. Tą prašmatnų portretą vainikavo akiniai rudais plastikiniais pusapvaliais rėmeliais.

Klubui „Hillhouse“ jis buvo pernelyg išsipustęs, vos laikiausi, kad nesuvelčiau jo tvarkingų plunksnelių.

Nerdas atsakė į mano pašaipų žvilgsnį. Jo akys tamsiomis blakstienomis taip pat buvo neaiškios spalvos, nei rudos, nei žalios.

– Na? – nė neketinau atstoti.

– Kas? – paklausė jis švelniai raustančiais skruostais. Kaip miela.

– Ar norėtum kokio gėrimo? – iš lėto pakartojau.

Vyrukas sunkiai nurijo seilę. Net pamaniau, kad manęs bijo. Atvirai sakant, nemačiau nieko nuostabaus. Visa mano išvaizda

---

* Jaunimo žargonu – moksluokas, žiniukas, nuoboda. (Čia ir toliau vert. past.)

priminė įspėjamąjį užrašą, pradedant gausiai juodu tušu apvedžiotomis akimis ir marškinėliais su milžiniška kaukole, baigiant auliniiais batais, kurių spyriu būčiau galėjusi atverti sunkias metalines duris. Tad nepykau, kad nuo manęs laikomasi atstu.

Buvome vieninteliai, nesukišę vienas kitam liežuvio į burną, tad mums neliko nieko kito, tik linksmintis drauge. Bent šį vakarą.

– Dėkoju. Jau turiu, – kiek pavėlavęs atsakė Nerdas ir kilstelėjo stiklinę su raudonu kokteilio skėtuku.

– Ar esi tikras, kad čia tavo stiklinė?

Jis žvilgtelėjo į stiklinę savo rankoje ir krūptelėjo. Skruostai dar labiau paraudo, dabar buvo tos pačios spalvos kaip skėtukas.

– Šūdas.

Atsistojau ir mostelėjau baro pusėn.

– Eini drauge? Ar mieliau spoksosi į kitus? Nors, turiu pripažinti, nesu nusistačiusi prieš vujerizmą. Tik šįvakar stinga įkvėpimo.

– Kaip juokinga, Sojer, – prabilo Monika, bet tuoj pat sutriko, perlieta mano žvilgsnio, kuris bylojo: tylėk arba mirk.

Jei ką buvau tobulai įvaldžiusi, tai šį žvilgsnį. Juo pirmiausia nuverdavau tuos žmones, kurie, žinojau, už akių mielai ir gausiai drabsto mane purvais. Arba man iš panosės nugvelbia vieną iš ne-daugelio vaikinų, galintį nors kiek mane sudominti.

Būtinai turėjau išgerti bent taurę. Arba tris. Laimė, nuo stalo pakilo ir Nerdas. Pačiupau jį už rankos nebežiūrėdama nei į Moniką, nei į visus kitus. Vyruko pirštai buvo šalti kaip ledas, bet man nesinorėjo, kad jis pasimestų šokių aikštelėje. Buvo pernelyg mandagus ir nesidarbavo alkūnėmis.

Priėjusi barą palinkau virš jo ir nusišypsojau Čeisui. Jis buvo „Hillhouse“ barmenas, paskutinis mudviejų susitikimas įvyko jo bute, kai susipynė mūsų nuogi kūnai.

– Seniai nesimatėm, gražuole, – pasakė jis sveikindamasis ir vangiai nusišypsojo. – Ko norėtum?

Abiem rankomis spustelėjęs man žastus Čeisas palinko į priekį. Tai buvo mano skonio vaikinai: tamsi aura, tatuiruotės, suveltai tamsūs plaukai ir kampuotas smakras su barzdos šeriais. Gerai prisimčiau, koks apėmė jausmas, tiems šeriams slystant vidine mano šlaunies puse. Labai gaila, bet dabar jis turi draugę.

– Norėčiau burbono. O mano draugui... – pažvelgiau į Nerdą.

– Alaus, – skubiai ištarė jis, nepakeldamas akių nei į Čeisą, nei į mane. Jo kaklas buvo išmuštas raudonomis dėmėmis, šios plito net už įsiveržusios marškinių apykaklės.

– Alaus, – pakartočiau.

Čeisas mestelėjo žvilgsnį į mane, paskui į naująjį mano draugą, ir jo antakiai pakilo. Jis tarytum norėjo ką sakyti, bet tik linktelėjo galvą.

– Įstaigos sąskaita, – tarstelėjo padėdamas gėrimus ant baro priešais mus.

– Kietai. Ačiū.

Čiupau savo stiklinę ir neryžtingai pažvelgiau į Nerdą.

– Man sunkiai sekasi įsiminti vardus, – tariau. – Pasakyk dar kartą, kaip vadiniesi?

Pirmąsyk per visą vakarą jo veide pasirodė kažkas panašaus į šypseną.

– Grantas. Aizekas Grantas.

Tas tipas kuo rimčiausiai prisistatė pavarde! Tarsi per pokalbį dėl darbo. Arba vaizduodamas Džeimsą Bondą.

– Dikson. Sojer Dikson, – pamėgdžiojau jį ir sveikindama kilstelėjau stiklinę. – Už gerą vakarą, Grantai. Aizekai Grantai.

Purtydamas galvą jis su manimi susidaužė.

– Taigi, Aizekai Grantai, ką čia veiki? – Atsišliejau į barą, kad matyčiau šokių aikštelę. Pro šokėjų minią mūsųškių beveik nesimatė, tik retkarčiais spalvotų prožektorių apšviesti švystelėdavo Donos plaukai.

– Tą patį, ką ir tu. Manyčiau.

Gurkštelėjau burbono.

– Ar artimai draugauji su Dona?

Jis gūžtelėjo pečiais, tarsi gerai nežinodamas, ką atsakyti.

– Kad ir kaip ten būtų, esi ne iš šnekiųjų, tiesa? – paklausiau.

Ir vėl jo lūpose šmėstelėjo šypsena. Jei ne ta kareivio laikysena, vyrukas galėjo būti visai patrauklus.

– O tu labai tiesmuka, – jis atsakė taip tyliai, kad beveik neišgirdau per trankius šokių muzikos bosus.

– Tai mano prakeiksmas arba laimė. Viskas priklauso nuo pozūrio, Grantai. Aizekai Grantai.

Jis garsiai sudejavo.

– Ar visuomet taip mane vadinsi?

Atsisukau į jį, šonu atsišliedama į barą.

– Ko gi tikiesi, jei taip prisistatai žmonėms? Tiesą sakant, netgi truputį nusivyliau, kad iškart nepasakei savo antrojo vardo.

Jo akyse žybtelėjo linksma kibirkštėlė. Prietemoje dar sunkiau įžiūrėjau tikrąją jų spalvą. Palinkusi į priekį įsitikinau, kad išsipus-tes, švarus, tvarkingas vyrukas lygiai taip pat ir kvėpia. Buvau tikra, jog naudojasi kažkokiu brangiu skutimosi skysčiu.

Nustebau, kad tas kvapas man patiko.

– Tai pasakysi, koks jis? – sukuždėjau.

Jo akys išsiplėtė. Nusprendžiau, kad man smagu jį gluminti.

– Tik jei pažadėsi nesijuokti.

Pakėliau du sukryžiuotus pirštus.

– Niekada.

Aizekas giliau įkvėpė.

– Teodoras.

Pritariamai linktelėjau.

– Aizekas Teodoras Grantas. Man patinka. Didingai skamba.

Jis nepatikliai kilstelėjo antakį.

– Manai?

Linktelėjau ir vėl gurkštelėjau gėrimo. Jis be garso nusijuokė.

– Kai pasakysiu seneliui, apsidžiaugs, – tarė. – Buvau pavadintas jo garbei.

Man buvo malonu, kad Aizekas truputį atsipalaidavo. Pirmąsyk buvau jį sutikusi, kai Dona prieš savo darbo pristatymą nualpo, nes išgėrė mano pakištų raminamųjų. Anuomet maniau, kad iš jaudulio jis tuoj apšivems.

– O tu turi antrą vardą? – kiek palūkėjęs paklausė Aizekas.

Krūptelėjau. Ranka savaime kilstelėjo prie medaliono po marškinėliais. Tvirtai prispaudžiau prie jo delną, man pririekė kelių akimirkų, kad atsitokėčiau ir vėl nusiteikčiau lengvai plepėti.

Pagaliau – gerokai per vėlai – plačiausiai nusišypsojau.

– Aizekai Teodorai! Negaliu patikėti, kad sutikęs merginą išdrįsai jos kai ko paklausti. Esu sužavėta.

Aizeko žvilgsnis nukrypo į mano ranką ant krūtinės. Jis suraukė kaktą.

– Beje, pagrobiau tave ne be pagrindo, – skubiai ištariau, kad pakeisčiau temą.

– Ir koks gi būtų tasai pagrindas? – pasiteiravo Aizekas.

Kas, po galais, su buteliu alaus rankoje galėtų taip mandagiai kalbėti?

– Mudu šiame vakarėlyje vieninteliai, kurių smegenys neaptemdytos meilės. Vadinasi, turime būti tvirti ir laikytis vienas kito, Aizekai Teodorai. Kad ir kas vyktų.

Jam nusišypsojus aplink akis susimetė juoko raukšlėlės.

– Sutarta.

Dar kartą kilstelėjau stiklinę. Kai jis susidaužė savo alaus buteliu, man užgimė viltis, kad šis vakaras galbūt nebus toks prastas, kaip tikėjaisi.

Po pusantros valandos ir dar trijų taurių gėrimo mudu su Aizeku netapome patys šnekiausi, bet atradome, kas mus sieja. Abudu mėgome stebėti žmones, ypač keistus jų poravimosi ritualus šokių aikštelėje.

– Niekada negalėčiau taip judėti, – burbtelėjo Aizekas ir kryptelėjo galvą. Pasekusi jo žvilgsnį pamačiau tipą, gana drąsiai siūbuojantį klubais.

– Galėčiau tave pamokyti.

Jis pažiūrėjo į mane suraukęs antakius.

– Regis, pirmiau sakei, kad nešoki.

– Nešoku pagal tokią siaubingą muziką. Bet šokio judesius moku. Jei norėsi, kada nors tau parodysiu, tik be liudininkų, – atsakiau šypsodama.

Jo skruostai vėl nukaito. Lig šiol jau penkis kartus priverčiau jį nurausti. Iki vakaro pabaigos ketinau pasiekti dešimtį.

– Man atrodo, kad žmonės... – Aizekas mostelėjo galva šokių aikštelės pusėn, – ...šoka ne todėl, kad jiems malonu, o dėl to... – jis nutilo ir tvirtai sučiaupė lūpas.

– Nes nori ką nors pakabinti? – padėjau užbaigti mintį. – Tiesa. „Hillhause“ yra ne kas kita kaip gašlių studentų partnerių medžio-klės vieta. Tie, kurie nieko neranda čia, daugiau niekur ir neras.

Man kalbant, Aizekas, prispaudęs butelį prie lūpų, paspringo. Taip smarkiai, kad alus pliūptelėjo jam pro nosį. Skubiai padaviau servetėlę.

Atrodė toks juokingas, kad garsiai nusijuokiau. Mano juokas atkreipė kelių sėdinčių netoliese prie baro merginų dėmesį. Jos įsispoksėjo į Aizeką ir mane. Kai iš aukšto į jas pažiūrėjau ir kilstelėjau antakį, sukišusios galvas pradėjo šnabždėtis. Netrukus ėmė garsokai kikenti.

Pavarčiau akis ir vėl atsigrėžiau į Aizeką. Šis mažliai žvelgė į alaus butelį.

– Kas atsitiko? – paklausiau.

Jis tik numojo ranka.

– Nieko.

– Nerviniesi dėl tų? Nesuk sau galvos. Aš jau pripratusi, – skubiai užtikrinau. Dabar man mažiausiai reikėjo kieno nors užuojautos, juolab Aizeko.

Jis nustebeęs pažiūrėjo į merginas, paskui į mane. Tada jo veidas pasidarė supratingas.

– Jos juokiasi ne iš tavęs, Sojer.

– Ką? – sutrikusi perklausiau.

Vyrukas išgėrė likusį alų ir pastatė butelį ant baro. Jo niūrus žvilgsnis buvo įbestas į tamsią baro medieną.

– Aš su jomis lankau seminarą. Jos... turbūt ne per maloniausios.

– Ką reiškia „turbūt ne per maloniausios“? – neatlyžau. Man nepatiko, kaip jis dabar atrodė: tarsi būtų gėdijęsis.

– Tai kvaila, – išsisukinėdamas sumurmėjo. – Geriau paprasčiausiai pamiršk.

– Aizekai Teodorai, pasakyk man, ką reiškia „turbūt ne per maloniausios“, – pareikalavau, šįsyk primygtinai.

– Gerai, gerai, – jis it pasiduodamas pakėlė rankas ir paskutinį kartą dėbelėjo į merginas. – Nieko čia svarbaus. Nuo tada, kai prieš tris savaites prasidėjo naujas semestras, jos tarytum... mane persekioja.

– Ką tai reiškia?

Aizekas vėl paraudo, bet šį kartą manęs tuo nepradžiugino.

– Et, šaiposi iš mano drabužių stiliaus... ir viso kito.

– Viso kito, – lėtai pakartojau.

Jis sutrikęs patrynė nosies nugarėlę.

– Traukia mane per dantį, kad... atseit esu dar nekaltas.

– O tu toks esi? – paklausiau.

Vyrukas tvirtai pažvelgė man į akis ir papurtė galvą. *Aha.*

– Tai pasakyk joms.

– Ir nieko nepešiu. Jos tiki tuo, kuo nori. Pastarąją savaitę nugirdau, kaip lažinosi, kuri...

– Kuri?..

Jis krenkštelėjo.

– Kuri pirmoji...

– Pirmoji su tavim pasidulkins? – įsiutusi paklausiau.

Aizekas skubiai linktelėjo.

– Kaip nugirdai?

– Jos sėdi man už nugaros. Sunku neišgirsti kiekvieno ištarto žodžio.

Manyje viskas užvirė, prireikė kelių akimirkų, kol galėjau vėl prabilti:

– Esu girdėjusi visokių beskonybių, bet čia jau per daug. Mano nuomone, net jei iš tikrųjų taip būtų, kaip anos panos tvirtina, tai ne jų reikalas. Ir kaip joms šovė galvon toks šūdinas sumanymas?

Aizeko lūpos vos prasivėrė, jis atrodė lyg pirmą kartą į mane žiūrintis.

– Ar pasakei, kad jos tau bjaurios, apgailėtinos ir kad turi liautis? – paklausiau.

Jis papurtė galvą.

– Man nesvarbu, ką jos mano.

– O man atrodo, kad taip neturėtų būti, – pareiškiau ir nužvelgiau merginas žudikės žvilgsniu. Deja, šis jų kaip reikiant nepaveikė. Atvirksčiai, jos pradėjo dar garsiau kikenti.

Nugara atšlijau nuo baro ir žengiau vieną žingsnį jų pusėn, Aizekas čiupo man už alkūnės ir prisitraukė atgal prie baro. Buvo gerokai už mane aukštesnis, turėjau užversti galvą, kad matyčiau jo veidą.

– Iš tikrųjų tai nesvarbu. Ir man visiškai nerūpi, – taikiai nusišypojo. Keisčiausia, kad mano pyktis tuoj pat išgaravo.

– O man atrodo, kad taip neturėtų būti.

Jis kryptelėjo galvą ir atidžiai mane nužiūrėjo.

– Kodėl?

Per jo petį pažvelgiau į merginas. Jos vis dar nesiliovė juoktis. Kad jas kur galai.

Iš lėto atsisukau į Aizeką ir priglaudžiau delnus jam prie krūtinės.

Pajutau, kaip sulaikė kvapą.

– Nes laikau tave sunkiai suvaldomu keistuoliu, Grantai, Aizekai Teodorai Grantai.

Paskui pasistiebiau ir jį pabučiavau.